

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1656

§. 202. Et imponunt ei plectentes spineam coronam. v. 17.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45533

Nosse desideras amica dilecti quam multipliciter eius iudumenta tribrata sint reperias, quantumque mysterij his obueletur? En quoties Regis tui chlamys rubenti flagrantique hoc colore imbuitur, vt tot mutatorijs adspectabilis, ardentius te in sui amorem alliciat, tuque etiam tandem compareas circumamieta varietatibus, pœnitentiæ, varietatibus virtutum & gratiæ Dei. Egredimini itaque filiæ Sion, & videte Regem Salomonem posteriorem & tanto priore meliorem, quanto vobis hic præ illo debet esse carior.

§. 202. *Et imponunt ei plectentes spineam coronam. v. 17.*

Coronarum vsus bonus, cum dantur Maiestatibus Imperiorum, & regnorum, cum virtuti, vt cum corona iustitiæ, fortitudinis &c. vt & aureola castitatis, Martyrij, doctrinæ in cœlis dari perhibentur à Theologis & in terra dantur Poëtis Laureæ, solemnitatiq; nuptiarum & similibus, vnde etiam illa gloriabatur, quæ dicebat, *tanquam sponsam decorauit me corona*. Malus vsus est coronarum cum dantur Veneri, voluptati, vt Sap. 5, narratur dictum: *Coronemus nos rosis*. Item cum dantur ad ignominiam vt hic, sed nullam spineam coronam datam vnquam legi quam hic, Christo Domino datam obseruo. Sed ipse coronari ita se permisit vt ex his, quasi vittis & fasciis, victima nostra intelligeretur. Circumligabantur enim olim & vittis ornabantur victimæ, forte ab ipsis vittis ira dictæ, quas alij à victis hostibus nuncupatas esse coniectant. Cur autem spinea corona? cogitemus quod ex decreto Gen. 3. *Spinæ & tribulos germinabit tibi terra* scilicet maledicta. Item vt impleretur figura Gen. 17. *Aries inter vepres harenis cornibus Christus Iesus substitutus*, pro immolando Isaac filio. reuera vt intelligeret mundus quantum Deus homines amaret, qui cum modo coronentur rosis postea coronandi spinis; ipse volens fortunam eorum emendare, modo illorum loco spinis voluit humillime coronari, vt postea sui coronarentur lilij & rosis.

Alta trahamus imo ex pectore suspiria, in lacrimas erumpant cuncta membra & omnes venæ nostræ, quod nos pœnarum istarum causa sumus. Colliquefcatur præ dolore cor nostrum totumque resoluatur in lacrimas quod Deum, quod Creatorem nostrum execrandis nostris sceleribus, tam dire coronauerimus. Enim vero hæ spinæ contextæ, quid aliud sunt quam crudelia nostra peccata quæ coaceruauimus? His quotidie venerandum Christi caput inclementer vulneramus multoque maiori cum dolore & contumelia afficimus, quam qui eum tempore passionis his pœnis excruciarunt. de illis enim scriptum est, si cognouissent eum, nunquam Do-
minum

minum gloriæ erucifixissent. Nos vero & nouimus regem hunc Omnipotentem & illius voluntatem & iussa perspecta habemus, & tamen obedire ei recusamus, nihil pudet nos tam potenti resistere Domino, eiusque iussa contemnere, cum tamen nihil ille nisi nostram petat salutem, utque ipsius simus cohæredes in regno patris eius. Igitur & anima mea è spinis intexti tibi coronam, hic in terris, ut cum Rege tuo & sponso Iesu Christo merearis immortalibus & æternis coronari in cælis.

§. 203. *Et ceperunt salutare eum. Aue Rex Iudeorum. v. 18.*

Actionem scenicam cohors militum Romanorum exhibuit spectatoribus Iudæis valde gratam, in qua valde delectati sunt Actores excepto vno Dño N. Christo: spectatores vero multo maxime. Tota fuit exhibitio simulacri quo Reges & Imp. creabantur, & mox honorabantur. Iam præcessit creatio, nempe, cum tota cohors concurrat ad Christum & eum tulit ad atrium Prætorij patentissimum locum, 2. cum eum ibi exuerunt, & flagellarunt, 3. cum quasi pœnitentes facti subito eum sanguine suo rubricatum purpura amiciunt, 4. coronam spineam plectunt, eamque imponunt Domino; iste fuit Actus primus cum suis scenis. Iam secundus sequitur & 1. scena fuit salutare eum ludicrè, per ordinem transeundo ante eum, & dicendo Aue Rex Iudeorum, & alia scæda agendo quæ tacentur.

O Deus, quis ista sciens te pro se pati, non compungatur ad amorem tui!

§. 204. *Et percutiebant caput eius arundine. v. 19.*

Quia Christus Dominus præterita omnia mala mirum in modum patienter ferebat ita ut ne semel quidem faciem suam ab eorum lannis insanis auerteret, tanto agitabantur furore ut exilientes è terra rapta è manu eius arundine, horribiles in caput eius ictus darent, quibus spinarum aculei altius sancto illius cerebro infigebantur adeo ut hæc pœna etiam cor illius attingeret fluente pretioso sanguine, vbertim per amabilem faciem atque collum, nihilominus sedebat illic agnus innocens pleno affectu, omnemque hanc prorsus inhumanam afflictionem & pœnam pro nostris scèdissimis peccatis, ad æterni patris gloriam patientissime tolerabat. grauitatem eius ludibrii si scire cupimus, naturam contemplemur. Arundo vacua, leuis, mobilis, fragilis est. Per vacuitatem significare voluerunt, quod sicut arundo medulla & nucleo caret, ita Christus sensu & intellectu, qui ita nei sapientia patris est (ô blasphemia!) per leuitatem, animi eius inconstantiam & opinionum volubilitatem præsignabant (ô iniuria!) per mobilitatem, quod sicut arundo quocunque stante vento in hanc & illam partem flectit.

§. 113